ଚନ୍ଦ୍ରଧୋଜ ସାହୁ
ବନାମ
ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ
(ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 9085/2012 ଇତ୍ୟାଦି)

ଡିସେମ୍ବର 14, 2012

[ପି. ସଥାଶିବମ୍ ଏବଂ ରଞ୍ଜନ ଗୋଗୋଇ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ଵୟ]

ରାୟ:

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ - କୃଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଭୂମିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ଜମିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରାଜସ୍ୱ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ - ରାଜ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ ଘରୋଇ ଜମି (ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ନିଷେଧ) ଅଧିନିୟମ, 1948 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତି ନଥିବା ଲିଜ୍ କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିରୋଧ କରିଛନ୍ତି - 1948 ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଧାରରେ ଦରଖାସ୍ତକାରୀଙ୍କ ଦାବିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ: ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯାହାଙ୍କର ଆଦେଶ ଅପିଲଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନୁହେଁ, ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ - ଫଇସଲା ନହୋଇ ପଡିରହିଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ (ଗୁଡ଼ିକ) ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାପାଇଁ ତାହାକୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପଦାନୁକ୍ରମରେ ଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବାକୁ ଏପରି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ଆବଶ୍ୟକ - ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ବିଭାଜନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଥମ ସହିତ ଜଡିତ ସମସ୍ତ ଦିଗ ଉପରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ - ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ମୂଳ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ନକରି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ କେବଳ ପ୍ରତିଆରୋପ ଶପଥ ପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ରାଜ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ – ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ତ୍ୱରିତ ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପୁନଃ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଛି - ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ

ଘରୋଇ ଜମି (ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ନିଷେଧ) ଅଧିନିୟମ, 1948 – ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950 – ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ।

C.A. ନଂ. 9085/2012 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜକୁ ଜଣେ ଭୂମିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ବୋଲି ଦାବି କରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଦର୍ଶାଇଥିଲେ, ଯାହା ତହସିଲଦାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ **WL** ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା **71/1979** ଭାବରେ କ୍ରମାଙ୍କିତ କରାଯାଇଥିଲା । **26.3.1979**ର ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ପ୍ଲଟ୍ ସଂଖ୍ୟା **516** ଏବଂ **301** କୁ ନେଇ ଗଠିତ ଦୁଇ ଏକର ଜମି କୃଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସ୍ଥିରୀକୃତ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦଙ୍କର ଆଦେଶ **7.1.2005** ରେ ପାରିତ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଯେତେବେଳେ ତା **26.3.1979** ରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଖତିୟାନକୁ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା **281/2007** ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ତା **26.2.2007** ରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ତହସିଲଦାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାର ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହାଙ୍କ ତା **7.1.2005** ରିଖର ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ତା **26.2.2007** ରିଖର ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏହା ଅଧିକାର-ପତ୍ର ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏହି ମାମଲାକୁ ସାନି ବିଚାର ପାଇଁ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହାପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା **337/2008** ଦାଖଲ କରି ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏହାଙ୍କ ତା **7.1.2005** ରିଖର ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଥିଲା ଯେ **26.3.1979** ଏବଂ **28.5.1979** ତାରିଖର ଆଦେଶ ସମେତ **WL** ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା **71/1979** ର କାର୍ଯ୍ୟବିଧିର ଅଭିଲେଖ ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା ଥିଲା । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଜମି "କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ" ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ଲିଜ୍ ରେ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ହେଲା: **(i) W.L.** ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା **71/1979** ର ମାମଲା ନଥି ସହିତ ଏଥିରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ଏବଂ ବିବୃତି ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା ଥିଲା କି; ଏବଂ **(ii)** ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଏ, ଏହା ଓଡିଶା ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ ଘରୋଇ ଜମି **(**ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ନିଷେଧ**)** ଅଧିନିୟମ, **1948** ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ଥିଲା କି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ବିଷୟଭୁକ୍ତ ଜମି **1948** ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି

ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅସିଦ୍ଧ ଥିଲା ତେଣୁ, ଦାବିଦାରଙ୍କ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଅଧିକାରକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବିଷୟଭୁକ୍ତ ଜମିର ପୁନର୍ଦଖଲ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ । ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ, ଦାବିଦାର **C.A.** ସଂଖ୍ୟା **9085/2012** ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଆବେଦନଟି ସମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.1** ଆଇନର ମୌଳିକ ନୀତି ହେଉଛି ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯାହାଙ୍କର ଆଦେଶ ଅପିଲଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନୁହେଁ, ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସେମାନେ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଉଚିତ୍, ଯଦିଓ ଏହାଙ୍କ ବୋଧଗମ୍ୟତାରେ ଉତ୍ଥାପିତ କିମ୍ବା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନ ଯାଇ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଯେପରି ଘଟିଛି, ଫଇସଲା ନହୋଇ ପଡିରହିଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ (ଗୁଡ଼ିକ) ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାପାଇଁ ତାହାକୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପଦାନୁକ୍ରମରେ ଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବାକୁ ଏପରି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ଆବଶ୍ୟକ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ହେଉଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଛୋଟ ସମାଧାନ ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ ।

1.2 ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠିଥିବା ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇନପାରେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପ୍ରଥମଟିର ଏକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପାରେ । ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ଏଲ୍. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା **71/1979** ର ମାମଲା ନଥି ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଏହା ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଦାବି ଏବଂ ପ୍ରତି-ଦାବି ଆଧାରରେ ସେଥିରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯେ "ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ସମୟରେ ଗୁରୁତର ଅନିୟମିତତା ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରତିଆରୋପ ସତ୍ୟପାଠରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା" ଏବଂ "ପ୍ରତିଆରୋପ ସତ୍ୟପାଠରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଯେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କେବେ କରାଯାଇ ନଥିଲା", ଏହା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସଠିକ୍ ସ୍ଥିତିକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ନକରି ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଆଭିମୁଖ୍ୟର କେବଳ ସହଜ ସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ମୂଳ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ସୂଚାଇଥାଏ

। ବାସ୍ତବରେ, ଏହି ରାୟକୁ ପଢ଼ିଲେ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନକୁ କୌଣସି ଗ୍ରହଣୀୟ ଢଙ୍ଗରେ କରିନଥିଲେ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଭାବିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଜମି **1948** ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଏପରି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପାଳନ କରାଯାଇ ନଥିବାରୁ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଗୁଡିକ ଅସିଦ୍ଧ ଥିଲା ।

1.3 ଯଦି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ବର୍ଣ୍ଣନ ଠିକ୍ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଫଳାଫଳ/ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତା, କାରଣ ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ **1948**ର ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟତାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିନଥାନ୍ତା । ଯଦି ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିକୂଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସପକ୍ଷରେ ଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଥିବା ମୌଳିକ ନୀତିଠାରୁ ଅଧିକ ମୌଳିକ ନୀତି ଉପରେ ଅଦାଲତରୁ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇବାକୁ ଆବେଦନକାରୀ ହକଦାର ହେବେନାହିଁ, ଯେହେତୁ ସେହି ଘଟଣାରେ "ଠକେଇ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ କଦାପି ଏକାଠି ରହନ୍ତିନି " ନୀତି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ବିଭାଜନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ଜଡିତ ସମସ୍ତ ଦିଗ ଉପରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଅନୁଚିତ । ତେଣୁ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ସମାଧାନ ପ୍ରୟାସରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଏକ ମୌଳିକ ତ୍ରୁଟିର ଶିକାର, ଯାହା ଏକ ସଂଶୋଧନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ଶୀଘ୍ରାତିଶୀଘ୍ର ସାନି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପୁନଃ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଛି ।

ମେଘମାଳା ବନାମ ଜି. ନରସିଂହା ରେଡ୍ଡୀ **2010 (10) SCR 47 = 2010 (8) SCC 383 -** ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିଧି ସନ୍ଦର୍ଭ:

2010 (10) SCR 47 ଉଲ୍ଲେଖିତ ପାରା **17**

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 9085/2012 ।

W.P.(C) ନଂ. 337/2008 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକଙ୍କ ତା 13.05.2009 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଏହା ସହିତ

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 9086/2012 ।

ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରଞ୍ଜିତ କୁମାର, ଏସ୍. ପି. ସିଂହ, ପି. କେ. ମହାନ୍ତି, ପିଙ୍କି ଆନନ୍ଦ, ଜେ. କେ. ଦାସ, ପ୍ରମୋଦ ସ୍ୱରୂପ, ଡି. ଏସ୍. ପରମାର, ସୁଶୀକ୍ ତୋମର୍, ଅଶୋକ ପାଣିଗ୍ରାହି, ସୁରଜିତ ଭାଦୁଡ଼ି, ଅରୁଣ ଗୁପ୍ତା, ଆୟୁଷ ଚନ୍ଦ୍ର, ମିଲିନ୍ଦ କୁମାର, ଶ୍ୱେତକେତୁ ମିଶ୍ର, ସନ୍ଦୀପ ଦେବାଶିଷ ଦାସ, ପରମାନନ୍ଦ ଗୌର, ଏସ୍. କେ. ବିଶ୍ୱାଳ, ପରୀନା ସ୍ୱରୂପ, ସଚିନ ଦାସ, ସଚିନ ଦାସ, ଆଜିମ ଏଚ୍. ଲସ୍କର, ରାଜୀବ ନାରାୟଣ, ଚନ୍ଦ୍ର ଭୂଷଣ ପ୍ରସାଦ, ରାଜଦୀପ ବେହୁରା, ଏ. ଭେନୟାଗମ ବାଲାନ ଏବଂ ଭି. ସନ୍ଥାନଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଗୋଗୋଇ**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ- ଥିଲା ।

1.ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

2. ଉଭୟ ଆବେଦନ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିବା ତା 13.05.2009 ରିଖର ଦୁଇଟି ପୃଥକ କିନ୍ତୁ ସମାନ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଦୁଇ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି ରଖାଯାଇଥିବା ଦୁଇଟି ପୃଥକ ଜମି କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର (ଗୁଡ଼ିକ) ଅଧୀନରେ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଆଇନଗତ କିମ୍ବା ବୈଧ ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଦୁଇଟି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ସମାନ, ସଂକ୍ଷିପ୍ତତା ପାଇଁ, S.L.P. (C) ସଂଖ୍ୟା 14618/2009 [ଚନ୍ଦ୍ରଧୋଜ ସାହୁ ବନାମ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ] ରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଆବେଦନରେ ଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ସେହିଭଳି, ଏହା ପରେ ସ୍ୱଷ୍ଟତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ମାନଙ୍କୁ ଏକବଚନରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଉଛି ।

3. 1979 ମସିହାରେ କୌଣସି ଏକ ସମୟରେ ସେ ଜଣେ ଭୂମିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବେ ସରକାରୀ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଜମିକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦେବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ି ଆବେଦନକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (W.P. (C) ନଂ. 337/2008) ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ଆବେଦନ ଆଧାରରେ ତହସିଲଦାର, ଭୁବନେଶ୍ୱରଙ୍କ ନଥିରେ W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ପଞ୍ଜିକୃତ ହୋଇଥିଲା । ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡିକ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅମିନଙ୍କ ବିବରଣୀ ମଗାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, "ବାଗାୟତଦୁଇ" ଭାବରେ ଖଜଣା ପ୍ରଦାନ

କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ କୃଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିମ୍ନରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଜମିକୁ ସ୍ଥିରୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ 26.3.1979 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା:

"ଜମି ବିବରଣୀ

ମୌଜା-ପଟିଆ, ଖାତା ନଂ. 493, ପ୍ଲଟ ନଂ. 516, କ୍ଷେତ୍ର
ଏକର 1.107 ଡେସିମିଲ
301 କ୍ଷେତ୍ର ଏକର 0.93 ଡେସିମିଲ
ଏକର 2. 00"

4. ବିଶେଷ କରି, ଆବେଦନକାରୀ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ଅମିନଙ୍କ ବିବରଣୀରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପଟିଆ ଗାଁର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ 1973 ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଉକ୍ତ ଗାଁର ଖତିୟାନରେ ପ୍ଲଟ୍ ନମ୍ବର 516 ଏବଂ 301 କୁ "କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ" ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି । ତେବେ, ଉକ୍ତ ଜମିକୁ ସଂରକ୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳିନଥିଲା । ଯେହେତୁ ଏହି ଜମି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ନଥିଲା, ତେଣୁ ଉପରୋକ୍ତ ରିପୋର୍ଟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ବଳକା ଜମି ଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଅମିନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ସରଜମିନ ତଦନ୍ତରୁ ଜଣାପଡିଛି ଯେ ଏହି ଜମିରେ କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ବଳକା ଜମିକୁ କୃଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, 26.3.1979 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମିର ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ 28.5.1979 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତହସିଲଦାର ଖତିୟାନର ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପଟ୍ଟା ଜାରି କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

5. ଯେହେତୁ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସତ୍ତ୍ୱେ ଖତିୟାନକୁ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ପଟ୍ଟା ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ 2004 ମସିହାରେ ପୁଣି ଥରେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ । ତହସିଲଦାର ରାଜସ୍ୱ ନୀରିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ରିପୋର୍ଟ ମାଗିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ରାଜସ୍ୱ ନୀରିକ୍ଷକଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ 6.7.2004 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଖତିୟାନ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ନୀରିକ୍ଷକଙ୍କ ରିପୋର୍ଟରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପଟ୍ଟା ଜାରି କରାଯାଇନଥିଲା । ରାଜସ୍ୱ ନୀରିକ୍ଷକଙ୍କ ତା 6.7.2004 ରିଖର ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ ତହସିଲଦାର ଉପଜିଲ୍ଲାପାଳ, ଭୁବନେଶ୍ୱରଙ୍କୁ 27.8.2004 ରେ ଏକ ଯୋଗାଯୋଗ ବାର୍ତ୍ତା ସମ୍ବୋଧିତ କରି ଖତିୟାନ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପଟ୍ଟା ଜାରି କରାଯିବ କି

ନାହିଁ, ସେ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାଗିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିବାରୁ ଆବେଦନକାରୀ ଉପଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇବା ପାଇଁ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ଯାଇଥିଲେ । W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ତା 26.03.1979 ରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ 15 ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଖତିୟାନକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଏବଂ ତା'ପରେ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଅନୁପାଳନକୁ ରିପୋର୍ଟ କରିବାକୁ ବିଦ୍ୱାନ ପର୍ଷଦ ତା 7.1.2005 ରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତହସିଲଦାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

6. ଯେହେତୁ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦଙ୍କ ତା 07.01.2005 ରିଖର ଆଦେଶ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇନଥିଲା, ତେଣୁ ପର୍ଷଦଙ୍କ ଉକ୍ତ ଆଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ସେଥିରେ ଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଅର୍ଥାତ W.P. (C) ନଂ. 281/2007 ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ତା 07.10.2005 ରିଖର ଆଦେଶକୁ ତୁରନ୍ତ ପାଳନ କରିବାକୁ ତହସିଲଦାର, ଭୁବନେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ 26.02.2007 ତାରିଖରେ ଗ୍ରହଣ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଫଇସଲା କରାଯାଇଥିଲା ।

7. ଏହା ପରେ 25.08.2007 ରେ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 281/2007 ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାବେଳେ, ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ତା 07.01.2005 ରିଖର ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । 12.10.2007 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଉକ୍ତ ଆବେଦନ (ବିବିଧ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 8/2007 ଭାବେ ପଞ୍ଜୀକୃତ) କୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପର୍ଷଦର ତା 07.10.2005 ରିଖର ପୂର୍ବ ଆଦେଶକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମାମଲାଟି ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ ଥିବାବେଳେ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 281/2007 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା 26.02.2007 ତାରିଖର ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ରାଜ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କଠାରେ ଏକ ଅଧିକାର-ପତ୍ର ଆବେଦନ (ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 129/2007) ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ଏଥିରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଏକପାଖିଆ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ରାଜ୍ୟର ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ସାନି ବିଚାର ପାଇଁ ମାମଲାଟିକୁ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଉପରୋକ୍ତ ଏଲ.ପି.ଏ. କୁ 25.07.2008 ତାରିଖରେ ଫଇସଲା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ (ବିବିଧ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 8/2007)କୁ ଆପତ୍ତି କରି ତାହାଙ୍କ ତା 07.01.2005 ରିଖର ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା W.P. (C) ନଂ. 337/2008 ଦାୟର

କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଏହି ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଠାରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଗୁଡିକ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

୪. ଆମେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଦଳମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ପରାମର୍ଶଦାତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରଞ୍ଜିତ କୁମାର, ସୁଶ୍ରୀ ପିଙ୍କି ଆନନ୍ଦ, ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜେ.କେ. ଦାସ, ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପ୍ରମୋଦ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ବିଜ୍ଞ ପରାମର୍ଶଦାତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରାଜଦୀପ ବେହୁରାଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ ।

୨. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ମାମଲାକୁ ପୂର୍ବରୁ ନଜର ଦିଆଯାଇଛି । ତେଣୁ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ନିଆଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବୁ ।

ତହସିଲଦାର, ଭୁବନେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିଆରୋପ ସତ୍ୟପାଠରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ W.P. (C) ନଂ. 281/2007 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ତା 26.02.2007 ରିଖର ଆଦେଶର ଏକ ନକଲ ପାଇବା ପରେ, ତହସିଲଦାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ର ମାମଲା ନଥି ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ । ଏହି ଯାଞ୍ଚରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଯେ ଅମୀନଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ ସମେତ ଉକ୍ତ ମାମଲାର ନଥି ଏବଂ ସେଥିରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା 26.3.1979 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା । ତହସିଲଦାରଙ୍କୁ ରାଜସ୍ୱ ନୀରିକ୍ଷକଙ୍କ ତା 06.07.2004 ରିଖର ରିପୋର୍ଟ ଏବଂ ଉପଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ତା 27.8.2004 ରିଖର ଯୋଗାଯୋଗ ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଇଛି । W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ନଥିରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଦସ୍ତଖତ, ଯେଉଁଥିରେ 26.3.1979 ଏବଂ 28.5.1979 ତାରିଖର ଆଦେଶ ସମେତ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଆଦେଶ ତଳେ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇଥିବା ଦସ୍ତଖତ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ରହିଛି, ତାହା ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା ।

W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା ମାମଲାଟି 22.1.1979 ତାରିଖରେ ମାମଲା ବିବରଣ ଖାତାରେ ପ୍ରବେଶ କରାଯାଇଥିଲା, ଯଦିଓ W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71-77/1979 ଗୁଡିକ ପୂର୍ବ ତାରିଖରେ ଅର୍ଥାତ୍ 19.1.1979 ରେ ବିବରଣ ଖାତାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତଙ୍କୁ କୌଣସି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଢୋଲ ବଜାଇ ଜ୍ଞାତ କରାଯାଇନଥିଲା । ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ଭୂମିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ କି ନାହିଁ ସେ ନେଇ କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ କରାଯାଇନଥିଲା । ଉକ୍ତ ଶପଥ ପତ୍ରରେ ଆହୁରି ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ତହସିଲଦାରଙ୍କ ତା 26.03.1979 ରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ମାମଲା ନଥି ତହସିଲର ଅଭିଲେଖ କକ୍ଷରେ

ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ 2004 ମସିହାରେ W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶଗୁଡିକର ପ୍ରମାଣୀକୃତ ନକଲ ହାସଲ କରିଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍, 26.03.1979 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ହେବାର ପ୍ରାୟ 25 ବର୍ଷ ପରେ । ବିଳମ୍ବରେ ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ସନ୍ଦେହଜନକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏପରି ଆଦେଶର ନକଲ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀ ଉପଶମ ଦାବି କରି ବିଭିନ୍ନ ମଞ୍ଚକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରା- ଯାଇଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ରାଜ୍ୟର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଥିଲା ।

10. ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ, ସତ୍ୟପାଠରେ ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ଲଟ୍ ଗୁଡିକ ଖତିୟାନରେ "କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ" ଭାବରେ ଅଭିଲିଖିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁ ପ୍ରବେଶ ଜମିକୁ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ ଘରୋଇ ଜମି (ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ନିଷେଧ) ଅଧିନିୟମ, 1948 (ଏହା ପରେ 1948 ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆଣିବାର ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ । ଉତ୍ତରଦାତା ମାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, 1948 ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ 'ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଜମି' କିମ୍ବା 'ଜଙ୍ଗଲ ଜମି' ର ସଂଜ୍ଞା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜମି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ତେଣୁ, ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ପୂର୍ବ ମଞ୍ଜୁରି ବିନା ଏହାକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଲିଜ୍ ରେ ଦିଆଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ଅଧିସୂଚିତ ତାରିଖ ଅର୍ଥାତ୍ 01.04.1996 ପରେ ଏହାର କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଅବୈଧ ହେବ, ଯଦି ଏପରି ଅବୈଧତା ଧାରା 4ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ୱାରା ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇନଥାଏ, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ସେପରି ନୁହେଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ରାଜ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, 1948 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (d) ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା "ଜମି ମାଲିକ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ରାଜ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ବ୍ୟାପକ ।

11. ତେଣୁ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦାବିକୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରମୁଖ ଆଧାରରେ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଯଥା:

(1) ଆଇନରେ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆଧାରରେ ପାରିତ କୌଣସି ବୈଧ ଆଦେଶ ବିଦ୍ୟମାନ ନାହିଁ, ଯାହା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଜମି ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାରକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଥାଏ; ଏବଂ

(2) ଖତିୟାନରେ ଜମିକୁ "କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ" ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବାରୁ ଉକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର, ଯଦିଓ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ, 1948 ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିପରୀତ ହୋଇଥିବାରୁ ଅସିଦ୍ଧ ଅଟେ ।

12. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ପସନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ 1948 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (a) ଏବଂ (c) ରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା 'ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଜମି' ଏବଂ 'ଜଙ୍ଗଲ ଜମି' ର ସଂଜ୍ଞା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉପଯୋଗୀ ହେବ:

"(a) "ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଭୂମି" ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି -

(i) ମାଡ୍ରାସ ଇଷ୍ଟେଟସ୍ ଭୂମି ଅଧିନିୟମ, 1908 (Mad. 1908 ର ଅଧିନିୟମ 1) ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ସେହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 ର C1 (16) ର ଉପ-ଖଣ୍ଡ (a) କିମ୍ବା ଉପ-ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ବର୍ଣ୍ଣିତ ଭୂମି; ଏବଂ

(ii) ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିନିୟମ, 1913 (B. & O. 1913ର ଅଧିନିୟମ 11) ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଖତିୟାନରେ ଗୋଚର, ରକ୍ଷିତ କିମ୍ବା ସର୍ବସାଧାରଣ ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ଜମି କିମ୍ବା ପତିତ ଭୂମି ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଅଲଗା ରଖାଯାଇଛି, ତାହା ଖତିୟାନରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ।

X X X X X

(c) "ଜଙ୍ଗଲ ଜମି" କହିଲେ, [ରାଜ୍ୟ]* ସରକାରଙ୍କ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ଜଙ୍ଗଲ ଜମି ବୋଲି ଘୋଷିତ ହୋଇଥିବା ଗୁଳ୍ମ ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ଥିବା କୌଣସି ପତିତ ଜମି ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବର୍ଗର ଜମିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥାଏ ।"

13. ଅନ୍ୟ କେତେକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏବେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଗୁଡିକର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ, ଓଡ଼ିଶା ଶିଳ୍ପ ଭିତ୍ତିଭୂମି ବିକାଶ ନିଗମ-ଇଡକୋ, (ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ଭାବରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ) ଏବଂ ଜଣେ ଶ୍ରୀମତୀ ମଳୟଙ୍କ (ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ) ତରଫରୁ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଗୁଡିକ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି । ଉପରୋକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ଅନୁଯାୟୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର ତହସିଲ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପଟିଆ ଗ୍ରାମରେ ଏକର 707.93 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସରକାରୀ ଜମିକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ତା 24.01.1986 ରିଖର

* "ପ୍ରାଦେଶିକ" ପାଇଁ ଆଇନ ଆଦେଶ, 1950 ର ଅଭିଯୋଜନ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ

ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରିମିୟମ୍ ଏବଂ ଜମି ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପରେ ଚନ୍ଦକା ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଆଲ୍ ନ୍ୟୁକ୍ଲିୟସ୍ କମ୍ପ୍ଲେକ୍ସ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ପରିଚାଳନା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଇଡକୋ ସପକ୍ଷରେ ମଞ୍ଜୁରି କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ 14.10.1985 ରେ ଇଡକୋ କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋଟ ଟ.17,69,825/- ରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳ, ପୁରୀ ଏବଂ ଇଡକୋ ମଧ୍ୟରେ ତା 05.02.1986 ରିଖରେ ସଂଖ୍ୟା 1381 ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦଲିଲ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜ ଗୁଡିକ ଅର୍ଥାତ୍ ତା 24.01.1986 ରିଖର ମଞ୍ଜୁରୀ ଆଦେଶ; ତା 04.10.1985 ରିଖର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର ପତ୍ର ଏବଂ ତା 05.02.1986 ରିଖର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦଲିଲ ସଂଖ୍ୟା 1381 ଉପରୋକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିରେ ଅଣାଯାଇଛି । ଉକ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଜମିର ବିବରଣୀ ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଜମିର ଏକ ଅଂଶ (ଖାତା ନଂ. 493 ପ୍ଲଟ୍ ନଂ. 516) ଏଠାରେ ଉପରେ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ ଆଧାରରେ ଇଡକୋକୁ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ଆହୁରି ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କୁ ଆବଣ୍ଟିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ଲଟ୍ ନଂ. 561 ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସମଗ୍ର ଜମିକୁ ବିକଶିତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନିଜ ନିଜ ପ୍ରକଳ୍ପ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି/ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ଜମିର ଦଖଲ ମଧ୍ୟ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଏହିପରି ସଂସ୍ଥା ଗୁଡ଼ିକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଅନ୍ୟ ଦରଖାସ୍ତକାରୀ ଯିଏ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ କରିଥିଲେ, ସେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଆଲ ଇଷ୍ଟେଟ୍, ଚନ୍ଦକା, ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ଲଟ୍ ନଂ. 516 (ଏକର 0.500 ଡେସିମିଲ) ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ ଜମିର ଏକ ଅଂଶ ଇଡକୋ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ତା 27/29.06.2001 ରିଖ ପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଆବଣ୍ଟିତ ହୋଇଛି ।

14. ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥିଲା । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ର ମାମଲା ନଥି, ଯେଉଁଥିରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ଏବଂ ବିବୃତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ତାହା ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା କି? ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଏ ଏହା 1948 ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ କି ନୁହେଁ । ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଏହା ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ପ୍ରଥମଟିର ଉତ୍ତର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପାରେ ଏବଂ, ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏଠାରେ ପରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିବା ପରି, ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣର ସହ-ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ଯଦିଓ ତାହା ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିପାରେ ।

15. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ର ମାମଲା ନଥି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଦାବି ଏବଂ ପ୍ରତି-ଦାବି ଆଧାରରେ ସେଥିରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ଜାଲିଆତି ଏବଂ ମନଗଢ଼ା ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯେ "ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ସମୟରେ ଗୁରୁତର ଅନିୟମିତତା ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ବିଷୟରେ ପ୍ରତି ସତ୍ୟପାଠରେ କୁହାଯାଇଥିଲା" ଏବଂ "ପ୍ରତି ସତ୍ୟପାଠରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଯେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା", ଏହା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସଠିକ୍ ସ୍ଥିତିକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ନକରି ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଆଭିମୁଖ୍ୟର କେବଳ ସହଜ ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ସୂଚାଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ରାୟକୁ ପଢ଼ିଲେ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନକୁ କୌଣସି ଗ୍ରହଣୀୟ ଢଙ୍ଗରେ କରିନଥିଲେ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଭାବିଲେ ଯେ ଯେଉଁ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା 1948 ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଲିଜ୍ ଅସିଦ୍ଧ ଥିଲା, କାରଣ ଏହିପରି ଲିଜ୍ ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପାଳନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସମାପ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଅଧିକାରକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ, ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୃକ୍ତ ଜମିକୁ ପୁନର୍ଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ।

16. ଏହି ଆଦେଶର ପୂର୍ବ ଭାଗରେ ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଇସାରିଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଗତ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇନପାରେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପ୍ରଥମଟିର ଏକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପାରେ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆମର ଚିନ୍ତାଜନକ ବିଚାରକୁ ବିବେଚନା କରି ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁ ଢଙ୍ଗରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ, ଯଥା, ପ୍ରଥମ ପ୍ରସଙ୍ଗର ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଦ୍ୱିତୀୟଟିର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦ୍ୱାରା, ଏହା କେବଳ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ବରଂ କିଛି ମୌଳିକ ତ୍ରୁଟି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ରହିଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ପଦକ୍ଷେପ ନେଉଛୁ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ।

17. 1973 ମସିହାରେ ମୌଜା ପଟିଆ ଗ୍ରାମର ଖତିୟାନ ପ୍ରକାଶନରେ ପ୍ଲଟ ନଂ. 516 ଏବଂ 301 ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ ଜମିକୁ 'କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ' ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ତହସିଲଦାରଙ୍କୁ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଅମିନଙ୍କ ରିପୋର୍ଟରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ତେବେ ଉକ୍ତ ରିପୋର୍ଟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା

ଯେ ଜମି ଉପରେ କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ ଜମି, ସଂରକ୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ପାଇନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ରିପୋର୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜମି, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇନଥିବାରୁ, କୃଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ବଳକା ଜମି ଥିଲା । ଉକ୍ତ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ତା 26.3.1979 ରିଖ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ 28.5.1979 ରେ, ଆବେଦନ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ଏହା ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଖତିୟାନ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପଟ୍ଟା ଜାରି କରାଯିବ । W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ର କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ଅଭିଲେଖରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୋଟିସ ଜାରି ପରେ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ଏବଂ W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ରିପୋର୍ଟ ଏବଂ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଜାଲ୍ ଏବଂ ମନଗଢ଼ା । ବାସ୍ତବରେ, ରାଜ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାବି କରିବା ଠକେଇ ଏବଂ ପ୍ରତାରଣାରେ କଳ୍ପନା କରାଯାଇଥିବା ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ଲଟ୍ ନଂ. 516 ଏବଂ 301 ସମ୍ବନ୍ଧରେ W.L. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 71/1979 ଭାବରେ କୌଣସି ମାମଲା ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇନଥିଲା । ଯଦି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ବିବରଣ ସଠିକ୍ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଫଳାଫଳ/ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତା କାରଣ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ 1948 ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟତାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିନଥାନ୍ତା । ଯଦି ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିକୂଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସପକ୍ଷରେ ଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରିଥିବା ମୌଳିକ ନୀତିଠାରୁ ଅଧିକ ମୌଳିକ ନୀତି ଉପରେ ଅଦାଲତରୁ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇବାକୁ ଆବେଦନକାରୀ ହକଦାର ହେବେନାହିଁ, ଯେହେତୁ ସେହି ଘଟଣାରେ "ଠକେଇ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ କଦାପି ଏକାଠି ରହନ୍ତିନି " ନୀତି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ *ମେଘମାଳା ବନାମ ଜି. ନରସିଂହ ରେଡ୍ଡୀ** ରେ ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ (ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସଥାଶିବମ୍) ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ଆଇନର ନୀତି ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ବିସ୍ତୃତ ଆଲୋଚନାକୁ ପ୍ରଚୁର ସୁବିଧା ସହିତ ମନେ ପକାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଇଡକୋ ତରଫରୁ ଅଦାଲତକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ତଥ୍ୟ, ଯଥା, ଓଡ଼ିଶା ଜମି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଇଡକୋ ସପକ୍ଷରେ 516 ଏବଂ 301 ନମ୍ବର ପ୍ଲଟ୍ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଜମିର ଏକ ଅଂଶକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଛି, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଏକ ଘନିଷ୍ଠ ଯାଞ୍ଚ ଆବଶ୍ୟକ

* (2010) 8 SCC 383.

କରିବ ଯେ ଯଦି ଜମିଟି 1973 ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଖତିୟାନରେ "କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ" ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ଇଡକୋ ସପକ୍ଷରେ ଏପରି ଏକ ହସ୍ତାନ୍ତର କିପରି କରାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା ।

18. ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବା ଆଲୋଚନା ଏହି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚେ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଏକ ମୌଳିକ ତ୍ରୁଟିର ଶିକାର ହୋଇଛି, ଯାହା ଏକ ସଂଶୋଧନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ବିଭାଜନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ଜଡିତ ସମସ୍ତ ଦିଗ ଉପରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଅନୁଚିତ । ଉପରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶର ଉଦ୍ଧୃତାଂଶଗୁଡ଼ିକ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ମୂଳ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ନକରି ପ୍ରତିଆରୋପ ସତ୍ୟପାଠରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ରାଜ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନର କେବଳ ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ । ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଯୁକ୍ତ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ କାର୍ଯ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱକୁ ନ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିଥାନ୍ତେ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, 1948 ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଲିଜ୍ ମଞ୍ଜୁର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନ୍ୟ ମାମଲା ଗୁଡିକର ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ସମାନ ଆଦେଶରେ ଏପରି ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା ।

19. ଆମେ ଏଠାରେ ଆଇନର ଏକ ମୌଳିକ ନୀତିକୁ ଦୋହରାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଛୁ ଯେ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯାହାଙ୍କର ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ଅପିଲଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଏପରି ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଉଚିତ୍, ଯଦିଓ ଏହାଙ୍କ ବୋଧଗମ୍ୟତାରେ ଉତ୍ଥାପିତ କିମ୍ବା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନ ଯାଇ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଯେପରି ଘଟିଛି, ଫଇସଲା ନହୋଇ ପଡ଼ିରହିଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ (ଗୁଡିକ) ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାପାଇଁ ତାହାକୁ ପୁନଃ ପ୍ରେରଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପଦାନୁକ୍ରମରେ ଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବା ପାଇଁ ଏପରି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ଆବଶ୍ୟକ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଘଟୁଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ଉପରୋକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଛୋଟ ସମାଧାନ ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ |

20. ଯାହା ଆଲୋଚନା ହୋଇଛି ଏବଂ ଆମ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ ଆମର ହସ୍ତକ୍ଷେପକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସାନି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଏହି ମାମଲାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ପଠାଯିବା ଉଚିତ, ଯାହା ଯେତେଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ପ୍ରଦାନ ହେବ । ତଦନୁସାରେ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ତା 13.05.2009 ରିଖର ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛୁ ଏବଂ ଉପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପରି ଏହି ଆବେଦନ ଗୁଡିକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ ।

ଆର୍.ପି. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।